

Opinió

Al margen

Trago corto

Dice Juan Tallón que «nuestros bares son nuestras biografías». Ayer pudimos escribir otro párrafo. Como si fuera un viejo lunes

Ayer fue lunes. Un lunes nuevo que casi fue un lunes de los antiguos, de los de antes. Al menos, para los que han pasado a la siguiente fase. Entre eso y la petición del VAR por parte de algunas comunidades, parece que estoy hablando de unos cuartos de final. Yo, que el único partido que he visto en mi vida es el de Folclóricas contra Finolis. Pero en estos días absurdos puede suceder cualquier cosa, hasta que servidora termine escribiendo de fútbol cuando, en realidad, quería escribir de bares.

Las mejores cosas de mi vida me han pasado en un bar. En un bar me ofrecieron mi primer trabajo, me enamoré por primera vez, me enamoré por última vez. También me dejaron, vale, pero lo bueno de ser abandonada por un tipo en un bar es que puedes salir de allí tan borracha como para no recordarlo. Todo pasa en los bares. En los bares, digo, no en esos sitios asépticos, casi quirúrgicos, fríos, donde los camareros te miran con tanta superioridad que te aturullas al pedirles una copa. Tampoco pasa nada en esos establecimientos monines, con sillas de colores distintos, pizarras con mensajes amables y batidos detox. Uno no se puede enamorar bebiendo un zumo de naranja con espinacas y jengibre. El amor necesita alcohol, luz tenue y un poco de mugre en el suelo. Lo contrario es amor, es una dieta baja en calorías.

A los bares se va a beber, y a comer alguna cosa que sirva de excusa para seguir bebiendo. A los bares se va a ser feliz un rato, a refugiarse del exterior, a hacer más llevadero un día de semana con un trago corto, a estirar la noche con un trago largo. Dice Juan Tallón que «nuestros bares son nuestras biografías». Ayer pudimos escribir otro párrafo. Como si fuera un viejo lunes.

ROSA PALO
Periodista

El artículo

El moment de fer un pas endavant

Ara més que mai hem de continuar insistint que les condicions fiscals són essencials per al desenvolupament de la filantropia al nostre país

Àmbits com la salut, l'atenció social, la recerca, l'educació o la cultura serien difícils d'imaginar sense la col·laboració oferta actualment per les fundacions

Ahores d'ara ja ningú hauria de dubtar que d'aquesta crisi només podrem sortir a través de l'ajuda mútua i la col·laboració, de les entitats tant públiques com privades. Els devastadors efectes de la pandèmia han posat de manifest les nostres mancances, en el camp epidemiològic, de la sanitat i la recerca científica, elements claus d'una societat que es consideri desenvolupada. Si a això afegim els previsible i importants efectes econòmics negatius, l'horitzó ens obliga, des de la serenitat, a una profunda reflexió.

A finals d'any, molt abans de poder veure el que ens venia damunt, vam poder dimensionar, per primera vegada i de manera rigorosa, què representa econòmicament i socialment el sector fundacional a Catalunya. La seva activitat econòmica supera els 3.200 milions d'euros anuals, i ocupa a més de 82.000 persones a Catalunya. Les fundacions catalanes aporten un 1,5% del valor econòmic creat al país, superant fins i tot a altres sectors rellevants de l'economia com l'electricitat, el gas o l'aigua. Només en el camp de la salut, tant transcendent en els moments actuals, les persones que treballen en fundacions sumen gairebé 25.000 persones, la qual cosa representa una quarta part de l'ocupació total del sector sanitari.

El sector fundacional ha experimentat en els últims vint anys un gran creixement, que en el cas de les comarques de Tarragona ha superat al del conjunt de Catalunya. l'any 1996 hi havia 49 fundacions, i en 2018 s'havien multiplicat per 3,5 fins a les 172. Tarragona és, després de Barcelona, on les fundacions generen més llocs de treball: 6.463, un 7,8% del total de Catalunya.

En aquest escenari, immersos en ple procés de contenció de la Covid-19, no puc sinó posar en valor el paper de les fundacions, la seva vocació total de servei a la societat i la seva ferma determinació a l'hora de contribuir a la superació de l'epidèmia.

Però també ha arribat el moment de plantejar-se seriosament quines mesures poden afavorir el creixement de la funció social de les fundacions. Des de la seva creació, la Coordinadora reivindicava mesures legals que incentivessin les donacions, la filantropia, i el mecenatge. La reforma fiscal de 2014 va permetre que la donació mitjana es duplicqués, ja que els primers 150 euros tenien importants deduccions encara que com reconeixen tots els experts a diferència de les organitzacions, les persones no només pensen en termes fiscals sinó també emocionals a l'hora de decidir les seves contribucions.

Evolució de la filantropia atén múltiples raons. No obstant això, les tendències ens indiquen que hi ha un retorn a les causes de proximitat, a allò que veiem diàriament, sobretot en el camp de la salut i la ciència. Molt més encara en el moment actual.

Sóc conscient que és una reivindicació recurrent però ara més que mai hem de continuar insistint que les condicions fiscals són essencials per al desenvolupament de la filantropia al nostre país. Àmbits com la salut, l'atenció social, la recerca, l'educació o la cultura serien difícils d'imaginar sense la col·laboració oferta actualment per les fundacions.

A tall d'exemple, el sistema més incentivador de tots és el de la nostra veïna França, on es permet deduir en la quota de l'IRPF fins al 66% dels imports donats i en l'Impost de societats aquesta quantia arriba al 60%. ¿No és el moment de fer un pas endavant?

La actual situació ens tindrà que fer reflexionar, sobre què hem de canviar a la nostra societat, per fer-la més propera, més humana, amb més sentiments de fraternitat i de formar part d'un gran col·lectiu que lluita i treballa per tirar endavant. És un moment de canvi de marcs de referència, de canvi de paradigmes, de construir un nou futur, i un camí d'aquest nou futur passa per afavorir les mesures que permetin un major desenvolupament de la filantropia. La societat en serà la primera beneficiària.

PERE A. FÀBREGAS
President de la Coordinadora Catalana de Fundacions

Cartas al director

SÓLO SE ABRIRÁN LOS MENSAJES DE CORREO ELECTRÓNICO QUE LLEGUEN EN FORMATO DE TEXTO

cartes@diaridetarragona.com

Qui molt corre, poc camina
Durant el confinament, hem sabut dels milers de persones infectades que ens havien deixat en no poder superar la malaltia, familiars, amics, coneguts i desconeguts de més a prop i de més lluny. El virus no descansa ni de nit ni de dia, no el veiem però hi es. Per no moure's de les cases o sortir

l'imprescindible per sobreviure no ha mort cap confinament. Llavors per què aquestes preses de tornar a perdre el que fins ara hem guanyat. El més important benestar és conservar i no posar amb perill l'existència de les nostres vides, i el patiment i dedicació dels sanitaris que es juguen la seva per salvar-les. Hem de ser ca-

paços d'entendre i de complir les obligacions que tenim com a societat per doblegar la pandèmia i tornar més aviat que tard a fer el que fèiem i gaudiem abans amb més sentit de la realitat.

Dit això, senyors polítics, no perdin el temps barallant-se per demostrar qui és el millor i qui ens han donarà més. La seva fe-

na i el seu treball està ben pagat per la societat que han de defensar i això ho saben quan si van posar. Si el ofici de viure no és gens fàcil, el que tenen ara i sempre vostès, encara és més, pel que sembla, enrevessat i difícil. A la feina i ben feta.
Salvador Mestre Domingo
Riudoms

Las cartas deben tener una extensión máxima de 15 líneas, estar identificadas con DNI, teléfono y dirección del remitente. El Diari se reserva el derecho de publicación y de resumir el contenido de las cartas. Diari no mantient correspondència ni comentaris sobre las cartas

